

Kısa Öykü Yarışması Birincisi
Tayfun AK
Rumuz: HUZUR

Eylem

Ellerimi dizlerime dayamış kendime gelmeye çalışırken, elinde koca bir odun parçasıyla karşımda buluvermiştim onu. O da nefes nefeseydi. Beni tanınmasıyla heykel gibi kalıvermesi neredeyse aynı anda olmuştu. Şimdi ne ben kaçabiliyorum ne de o vurabiliyor... Durmuş ve kocaman olmuş gözlerimizle anlamsızca birbirimize bakıyorduk.

Ne yapıyordu burada ve daha önemlisi bu insanlarla ne işi vardı? Elinde ki o koca oduna gerek yoktu ki! Bana atacağı bir tokadın zaten yarısı boşa giderdi. Kendime gelmeye çalışırken, çok da uzaklarda olmayan; can yakan ve canı yanan insanların bağrıışmaları bize ulaşmaya devam ediyordu. Çok iyi biliyordum ki birkaç dakika sonra burası da onlarla dolacaktı.

Kocaman gövdesi, büyümüş gözleri ve hâlâ toplayamadığı nefesi ile iyice yakınımına geldi. Şimdi nefesine ve ter kokusuna karışmış odunun kokusunu duyuyorum. Elerimi dizlerimden bile çekemiyordum...

Bugün gibi hatırlarım göreve başladığım o ilk günü. Üniversiteyi bitireli bir yıl bile olmamıştı memurluk sınavını kazandığım zaman. Babamla buraya gelişimizi, çalışacağım yeri, kalacak yer arayışımızı...

Nasıl da sahiplenmiş ve korumuştur beni. Bilme ihtimalimin dahi olmadığı resmi yazı yazmayı, amirlere ve arkadaşlara nasıl davranmam gerektiğini öğrenirken hep yanımda ve destek olmayı bilmişti.

Kömürlü kaloriferlerin yerini doğalgaza bırakmasıyla işinden olan kapıcıya ait bir kapıcı dairesi tuttuk. Eşya almaya niyetlendiğimiz günün sabahı, 'kömürlükte duracağına bir işe yarasın diyerek' bir araba eşyayla bitivermişti evimin önünde. Eşi de temizliğe yardım etmiş ve konu komşuya da sahipsiz olmadığını göstermişti. Sonrasında ailecek hep yanımda oldular. Çocuklarına ders anlatıyor, akşam yemeklerine kalıyordum çoğu zaman. Eve dönmek için geç olduğu zamanlar onlarda yatmama çocuklar bile alışmış, gece kiminle yatacağım konusunda kavga eder olmuşlardı.

Beş kişi onlar bir başıma ben. Derken gece gezmelerine de götürmeye başladılar beni. Sonra gününe soktu eşi. Her şey iyiydi hoştu da... Ne okuduğum kitapları, ne dinlediğim

müziği, ne de fikirlerimi onaylamıştı. Birkaç tatsız tartışmadan sonra siyaseti, dini ve kadın erkek eşitliğine ait konuları sohbetimizin dışına çıkardık. En iyisi buydu. Ailesini sevmiştim ama eşini dudağı patlak, gözü mor ya da alnında koca bir şişlikle gördüğüm zamanlar içim sızlıyordu... Ancak bu konuyu bırak konuşmayı dilden dudağa bile getiremiyorduk. Sanki hayatımızda böyle bir olay yaşanmıyordu.

Böylesine bir ter kokusuyla hiç karşılaşmamıştım. Verdiği nefesin sıcaklığından yüzüm yanıyordu. Bırak kımıldamayı, toplayamadığım nefesimi az alıp çok vermeye çalışıyordum. Sopayı tutan elini, ne çok bayramlar ailesiyle birlikte sıraya girip öpmüştüm.

Nerede ve ne durumda olduğumu anlamaya çalışırken; gözlerini gördüm! Kocaman bir elin tuttuğu serum şişesinin ardındaydı. Masamdaydım, öğle yemeğinden gelmişim ve çayımı almak için tepsiye uzandığım an olduğum yere yığılı vermişim. Beni kucakladığı gibi hastaneye getirmişti ve gerek duyduğum her an yanımda bulmuştum onu.

Ne olmaz anlar da hep yanımda buluverdiğim el gene yanı başımdaydı... Ancak bu sefer sinirden titremekteydi! Gözlerimi ayaklarıma doğru indirdiğim zaman ayaklarının bile titrediğini gördüm. Nefesim kendime yeter duruma gelmeye başladığı anlarda duymakta olduğum acı çığlıkları daha bir anlaşılır olmaya başlamıştı. Saçlarımı toplamaya çalışırken kendinden emin bir hal ile yüzüne baktım. Doğrusu buydu. Aslında başından beri yapmam gereken de buydu. Saçlarımı cebimdeki lastikle topladım. Gömleğimin yakasını düzelterip bağı çözülen ayakkabımı bağladıktan sonra daha bir sakin, daha bir ne yaptığını bilen bir insan edası ile yüzüne bir daha baktım. İşte o an, ne yapmak istediğini bilen bir insanın kararlılığını gördüm gözlerinde.

Eğer karşıma çıkan o olmasaydı, şu ana kadar başıma neler gelecekti ise onlar olmak üzereyken birkaç el silah sesi duyduk. İkimizde dönüp silah sesine bile bakmıyoruz. Derken geriye doğru bir adım attım. İleriye doğru bir adım attı. Birkaç adım sonra sırtım bir duvara dayanınca yapabileceğim çok bir şeyim kalmamıştı. Yapabileceklerine rağmen kaçmaya niyetlenemiyordum. Kaçabileceğime rağmen yapmak istediğini bir türlü yapamıyordu. O kararlı kolu yorulmaya başladı. Kolay mı bu yaşına rağmen onca zamandır kolu havadaydı. Yanımıza onun gibi birileri daha gelince işin şakası kalmadı.

Üzerinde görmeye hep alışık olduğum ütülü gömleği, kravatı, tıraşlı ve gülen yüzünün yerini yorgun, sakallı, hiddetten kıpkırmızı olmuş bir yüz ve ne renk olduğu belli olmayan tişört bozması bir şey almıştı. Bunca zaman içinde onu asla bugünkü gibi görmemiştim.

Çevremizde kaç kişi vardı görmüyordum ama “onu bize ver” “onun gibilere ne yapılacağını biz iyi biliriz” her kafadan bir ses çıkıyor olmasına rağmen o ve ben öylece durmaya devam ediyoruz. Ellerini geriye doğru açarak döndü ve sırtıyla duvarın arasına beni

sıkıştırarak bugün bile anlayamadığım dilde bir şeyler söyledi. Kafayı öne eğen birkaç adım da olsa geri çekildi. Döndü saçımı avucuyla kavradı ve beni, bilmediğim bir yere doğru sürüklemeye başladı. Arkamız sıra koca bir gurup gelmeye devam ediyor. Saçlarımın yolunduğunu, derimin koptuğunu hissediyorum ama görebildiğim gözlerde ki nefret kadar acı vermiyor yaşadıklarım şu an. Sonunda direnmeyi de bıraktım. Yönlendirmesine ayak uydurarak adımlıyorum götürmekte olduğu yolu.

Saatler sonra ilk defa korktum! Evet, sonunda bana yapabilecek olduklarından dolayı korkmaya başladım. Ölüm bile korkulası değil bu çılgınlıkların arasında. Derken kadınlı kızlı gruplar katıldı çevremizde ki insanlara. Zafer çılgınlıkları atıyorlar. Gözleri öyle anlatıyor k, demek istediklerini; söylemeye gerek bile duymuyorlar. Sonunda yol bitti! Evet, bu yaşıma kadar yolun bittiğini ne duymuş ne görmüştüm ama yol bitti ve şu an ne saçlarım acıyor nede başım. İçim acıyordu. Ara sıra yetişen birleri ki özellikle kadınlar ve kızlar ya tokat atıyor ya da etlerimi buruyorlardı. Gömleğimin düğmeleri kopmuş, atletim açığa çıkmıştı ama içinde bulunduğum durumda en son düşüneceğim şey kendimi saklayabilmektir. Beni duvara dayadı ve kalabalığa döndü. Gördüğüme inanmama ise imkân yoktu. Bir avuç insan koca bir kalabalığa dönmüştü! Kiminin elinde sopa kiminde bıçak kiminde ise ne olduğunu anlayamadığım şeyler vardı.

Susturdu. Evet, onca kalabalığı bir el hareketiyle susturdu. Oysa ne sakın ne efendi bir insandı... Ya şimdi! Gömleğimi pantolonumun içerisine sıkıştırıp biraz olsun kapattım önümü. Hiç düğme kalmamış ki gömleğimde! İki yakasını kapatıp elimle tuttum. Onca insan çitimi bile çıkarmadan onu dinliyordu ama birkaç kişi homurdanmaya başladı. Ve kadınlar beni istiyor; inanması zor ama erkekleri kullansın diye beni istiyorlar! Birkaç gün kullandıktan sonra ortadan kaldıracıklarına söz vererek beni kocalarına, oğullarına istiyorlar. Ve erkekler, beni istediklerini öylesine belli ederek bakmaktalar ki...

Peki, o insanlar bilmiyor ve tanımıyorlar mıydı hem onu hem beni. Kaç tanıdık yüzü o kalabalığın arasında görmüş ve hayretler içerisinde kalmıştım.

Bana doğru döndü ve kolunu duvara dayadı. Şu an nefesi nefesime karışmakta. Yüzü öylesine yüzüme yakın ki terini ve sıcaklığını hissetmekteyim. Çok iyi tanıdığımı sandığım bu insanla il dışlarına kurslara bile gitmiştim. Hem de aynı arabayla ve saatlerce...

Dünyalar iyisi o kadın! Kaç defa neler anlatmış, neleri neyle ima etmeye çalışmıştı ama anlayışsız, geri zekâlı, mankafa ben hiçbir zaman anlatmak istediği asıl şeyin kocasıyla ilgili olduğunu anlayamamışım demek ki...

Yavaşça eğilsem ve kolunun altından gecip evime gelsem... Ya o kalabalıktan birilerine denk gelirim? Üst katımda oturan o karı kocayı ellerinde sopalarla görmemiş

miydım? Nasıl girecektim şimdi o eve; onlar üst katımda iken? Nice geceler ya kavgalarına uyanırdım ya da kimseyi umursamadan birlikte oluşlarına...

Ne o bir şey yapıyor nede ben. Ne zamandır bakışmaktayız onu bile bilmiyorum artık. Ama nefesim kendime yettikçe saç diplerim daha bir acımaya başladı ki içimin acısını anlatabilecek bir kelime olduğunu bile sanmıyorum. Ne olursa olsun dinlenmek iyi geldi. Bana bir şey yapabileceğine inanmak istemiyorum ama yaşadıklarım aklımdan çıkacak ya da inanılabilecek gibi değil.

Sonunda “O kitapları okumayacak, o türlü giyinmeyecek, olur olmaz şeylere karışmayacak ve kadın olduğunu unutmuyacaktın” dediği zaman dudak büktüm. “Bu işin dönüşü yok. Ben yapmazsam... İşte bu yüzden bazı şeyleri sana anlatmaya çalıştım ama sen inatla...” her kelimesinin ardından; yüzüme, dudaklarıma, gözlerime ve yakamı tutmakta olan elime tükürükleri geliyor. İğrenç bir şekilde kirlenmekte olduğumu hissediyorum.

Bir günden bir güne askılı elbise, kısa etek, dar pantolon hatta aşırı makyaj yapmamıştım ki. İzne geldiğim zaman ben oluyor; dilediğimce giyinip canımın istediği yerde yiyip içiyordum ama burada asla... İki yılım dolacak ve tayin isteyecektim. Babamın görevlendirmeye bir yerlere aldırma isteğini ise kabul etmemiştim. Ne bir kem göz vardı ne bir laf söyleyen ama öyle değilmiş...

“Bak” dedi. “Buradan çıkış yok. Kirlenerek ölmeni ben de istemiyorum. Ama olması gereken ne ise o olacak.” Babam annem ve ben ilk geldiğimiz günün akşamı onun evinde yemek yemiş ve ne yaparsak yapalım bırakmamıştı bizi. Kaç gün evinde kalmıştık...

Tüm gücüyle yüzme doğru odunu vurmaya niyetlendiği an gözlerimi kapadım ve olduğum yere çöktüm. O odun kafama insin diye bekliyorum ama bir kadının sesine gözlerimi açtığım zaman karısı sopayı tutan eli ile arama girmişti. Bağırıyorlar ama ne dediklerini anlamıyorum. O kadını böyle kararlı görmemişim! O koca adamı ittirdi ve beni kaldırıp sarıldı.

Yürümeye başladık. İlk iş olarak yüzüme gelmiş olan o iğrenç tükürükleri sildim. Biz kaldırım da o yolda yürümekteyiz. “Kadın git eve. Yemeği hazırla. Sofrayı kur. Biraz sonra sofraya hazır olmaz ve çayı demlenmiş bulmazsam başına neler geleceğini biliyorsun da...” Oysa o kolumda “Ben sana demiştim” diye söyleniyor. Sokağı döndük ki kalabalık olduğu gibi durmakta! Biz yürüyoruz ve kalabalık iki yana açılıyor. Homurtular olsa da kenara doğru çekilmeye devam etmekte. Arkamızdan yüksek sesle bağrışmaya başlamışlardı ki durdu ve birlikte döndük. Geldi ve odunu karısının yüzüne indiriverdi. Kalabalıktan müthiş ötesi çığlıklar yükselmeye başladığı an birisi omzuma vurdu. Dizlerimin dermanı bitiverdi sanki. Tam yığılacağım an “Şimdi olmaz. Hele burada asla olmaz” deyince, dönüp yürümeye devam

ettik. İşte şimdi çıt çıkmıyor onca insandan. Yol bitmek üzere iken karşımıza çarşaf lar içerisinde bir kadın geçti. Kapkara şeyler içerisinde bir kadın ve elinde bir sopa!

Kadını kenara doğru ittirdi. İki adım atmış atmamıştık ki kolumdaki vücudu, ayağı takılmışçasına tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bu sefer ben “şimdi olmaz” dedim. Gülümsedi ama yüzü kan içerisinde. Döndüm ve uzanıp kadının elinden sopayı aldım. Yüzünü hele ki gözlerini görmediğim birisine, bir şeye yani ne olduğumu bilemediğim bu garip şeye olanca gücümle vurdum. Soba yakmak için bile bir kere olsun elime almadığım odun parçasını yere bıraktım ve kaldırdığım onula yürümeye devam ettik. İşte ne olduysa o an oldu ve kalabalık bize doğru koşmaya başladı. Arkamı döndüğüm zaman onu bile çığneyerek bize doğru koşmakta olan vahşeti gördüm! Koşmaya çalıştım ama ne onda derman vardı ne bende. Olduğumuz yere çöktük ve ne olacağını beklemekteydik ki yanımızda bitiveren askeri gördük.

Bir asker çok sert bir dur çekti. Biz zaten yerdeydik ama duruşumuz ona yetmemiş olacaktı ki bir ona bir bana tüfeğinin dipçığıyle vurdu. Dizlerimin üzerinde sallandığımı başımı kaldırıp askere baktığımı hatırlıyorum.

Gözlerimi açtığımda... Sağ omzum alçıdaydı ve sol bileğimden yatağa kelepçeliydim. Gözlerimin önünde görmeye alıştığım saçlarım yoktu ve başım ağrıyordu. Yanı başımda dikilmekte olan askere dikkat edince dipçikle vuran asker olduğunu yüzündeki yara izinden anladım. Yerde olan birine neden vurduğunu soracaktım ama ağzımı açamadım. Yanaklarım bile acıyordu. Bir kadındım. Onca şeyi yaşayandım. Bırak kaçmayı adım atacak halde bile değil iken neden tüfek vurulmuştum, neden kelepçeliydim?

Sonra defalarca daha kendime geldim. Ve her kendime geldiğimde aklımda ne durumda olduğum değil o zavallı kadının ne durumda olduğu vardı. Başına kaç darbe almış ve dizlerinin üzerine öylece çöktü. Yüzünde acı olması gerekirken mutlu bir gülümseme vardı da şimdi ne durumdaydı acaba?

Tüm yaşadıklarım bir Cuma gününe aitti ve bugün günlerden neydi? Camdan gördüğüm gün ya doğuyor olmalıydı ya da bitiyor. Kolum çok acımış ve gördüğüm kadarıyla mor bir halka oluşturmuştu bileğimde. Ağzım zehir gibiydi. Omzumda alçı kolumda serum vardı. Yaralı bir kolda serum! Her şeyi düşünmeye başlamıştım ki aklıma üzerimde ne olduğu geldiği zaman tüylerim diken diken oldu. Ya çıplaksam?

Yastıktan başımı kaldırıp alçımı, kelepçemi ve ağzımın acılığını bir kenara bırakıp bana baktım. Bir don, bir atlet ve üzerimden kaymış bir çarşaf vardı. Başucumda kestirmekte olan askerden başlayarak odama giren her erkeğe iyi bir göz banyosu sunmuş olmalıydım. Omuzum için üstümü çıkarmış olmalıydılar da ya pantolonum? Çamaşırımdan çıkmakta olan

sonda yüzünden kadınlığım meydanda sayılırdı. Sutyenim de yoktu. Göğüslerim öylesine beliydiler ki! Çarşafı üzerime çekmeye niyetlendim ama hangi kolumla yapabilirim ki bunu!

İçim geçmiş. Kendime geldiğim zaman odamda kavga var. Polis, doktor ve neci olduğunu bilemediğim bir adam tartışıyor mu kavga mı ediyor belli değil. Askerse silahı ile kapının yanı başında. Ya kaçmaya kalkışırsam! Hemen oramı buramı biraz olsun örtmeye çalıştım ama ne mümkün! Odaya bir hemşire girip kimseye aldırış etmeden serumu ve sondayı değiştirip bir iğne yapıp çıktı. ‘Yuh artık! Hem cinsim olacaksın. Kapatsana oramı buramı be densiz!’

Konuşmalardan o adamın savcı olduğunu anladım. Kelimeleri zorda söylesem üzerimi örtmelerini istedim. Kenara çekildiler ve asker gelip çarşafımı olması gerektiği gibi üzerime sererken gözlerini kapadığımı fark ettim ama diğerleri öylesine bakmaktalar ki bana! İşin kötüsü bu yaptıklarını saklamaya gerek bile duymuyorlar. Ne olursa olsun içim biraz olsun rahatladı. Sanki saç diplerim daha az acıyor şimdi. Kelepçede ki kolumun acısı kırık omzumu, dikişli kafamı çoktan geçti ama kimsenin beni çözme gibi bir niyeti yok.

Ya kaçarsam...

Bu odadan çıksam bile bu yerleşim yerinden çıkmamın mümkün olduğunu sanmıyorum. Zorlanarak da olsa hayatımı borçlu olduğum kadıncağızı sordum. Yazık olmuştu iki çocuk annesine! Suçu neydi ki? Ne gözyaşlarımı silebiliyorum nede burnumu. Salya sümük ağlıyorum. Gene kenara çekildiler. Asker gelip tütün kokan iri elleri ile yüzümü gözümü sildi. Bu askeri tanımıyordum ama benle ilgili ne yaparsa yapsın gözleri hep kapalı. Artık ağlamak istiyorum. Hem de doyasıya ağlamak. Ağlama nedenim o kadıncağız da olabilir kendimde. Keşke babamı dinleseydim... Hiç değilse kadıncağız hâlâ hayatta olurdu. Hayatta olması demek, yaşadığı anlamına mı gelirdi bilemem ama nefes alıp verirdi işte.

Sonrasında başıma üşüştüler. Birinin sorduğu soruyu cevaplamaadan diğeri soru soruyor. Bana onca şeyi yaşatanlara sorulması gereken her şeyi bana sormaktalar! Neden kaçıyormuşum? Neden güvenlik kuvvetlerine sığınmamışım? Neden o çıkmaz sokağa girmişim? O kadınla kaçmaya kalkışmamın asıl nedeni neymiş? Öğrenciyken de böyle şeyler yapıyor muymuşum?

Akıllarına gelmiyor mu acaba omzumu kimin kıldığını sormak? Kafatasımı kırıanın kim olduğu... Dönüp dönüp sordukları soru “neden o kadını da yanıma almış olduğum” oluyor. Sonra kalabalığı nasıl ve neden galeyana getirdiğimi soruyorlar. Ne sorularında bir mantık vardı ne bakışlarında bir insanlık. Utandım. Hem de çok utandım. Bu gözlerin az önce oramı buramı görmüş olduklarından dolayı bir kez daha utandım ve iğrendim.

Bunlar insan bile olamaz!

Her türlü soruyu sordular. Ağzımı açmamama rağmen kendilerince uygun cevaplar da verdiler. Derken tüm bunların yer aldığı ve ne zaman yazıldığı belli olmayan ama benim olduğunu iddia ettikleri bir ifadeyi uzattılar bana. Okumam için değil imzalamam için. Yazılması gerekeni, beni en az suçlu olabilecek şekilde yazdıklarını belirterek imzalamamı istediler. Okumak istediğimde ise kızılca kıyamet koptu. Bir dövmedikleri kaldı. Askere kelepçemi çözdürüp elime bir kalem verdiler. Sonunda ne yaparlarsa yapsınlar okumadan imzalamayacağımı anladılar. Bu arada üstüme başıma biraz çeki düzen verirken çarşafı göğüslerime doğru çektim. Ne kadar saat uğraştıklarını bilmiyorum ama savcı denen garip mahlûk kâğıtları yırtıp yüzüme fırlattı. Tehditler savurup gitti. Onun gitmesiyle diğerleri de odamı boşalttı. Odada askerle kalmıştım ve kelepçeyi biraz takma diyecektim ki “sana giyecek bir şeyler bulayım” diyerek çıktı. Şimdi de buna inanmam ne kadar zordu.

Yatak da biraz doğruldum ve nerede olduğumu anlayabilmek adına camdan bakmaya çalıştım ama gökyüzünden başka bir şey görmeyi başaramadım. Kalkacağım ama ya odaya biri girerse! Hemşire ve doktor geldi. Doktor muayene ettikten sonra sondayı çıkarıp pansuman yapmalarını söyleyip çıktı. Pantolonumu istesem ya da bir alt pijama ama yüzüme bile bakmıyor ki hemşire. Canımı acıtarak pansuman yapıp oramı parçalarcasına sondayı çıkarıp gene üzerimi örtmeden çıktı. Sondanın ardından gelen kanla zaten kirli olan çamaşırım artık tanınmaz bir hale gelmiş iken asker girdi odaya. Gözlerini yerden kaldırmadan yanıma geldi. Elindekileri bana uzattıktan sonra arkasını dönüp kapının yanında dikildi. Biraz büyükçe renkli bir atleti, eşofman altını ve orası burası sarkık bir üstü giydiğim zaman “birde çamaşır olsaydı ne kadar iyi olurdu” demişim. Oysa içimden söylediğime öylesine emindim ki! Biraz sonra onu da bulup getirmişti. Bu yaşa kadar asla renkli çamaşır giymeyen ben, annemin yanında bile çıplak durmamış ben...

Çekinerek yanıma geldi ve kelepçeyi uzattı. Teşekkür ederek uzatıyorum kolumu yatağa tekrar bağlasın diye. Ama rahatlamamdan ama ısınmamdan ama kendimi daha iyi hissetmemeden olacak içim geçmiş. Kendime geldiğim zaman odaya dolan ay ışığında her şey daha bir olmazlığa büründü. Bunca şeyi yaşamak için ne yapmıştım? Her şey bir yanaydı da; onca kadının erkeğine beni istemesi ve birkaç gün kullandıktan sonra ortadan kaldırması için nasıl bir suç işlemiş olmalıydım? Kaç erkeğin oramı buramı seyrederek tartışması için yapılmaması gereken neyi yapmıştım? Ve en önemlisi ne zaman ve nasıl buradan kurtulacaktım? Sandalyede uyumaya çalışan asker benim için bir şeyler yapan asker değildi. Bu askeri daha önce görmüş müydüm?

Yeniden içim geçmiş. Odaya baktığım zaman askerimi görünce sevindim. Ne olursa olsun tanıdık bir yüzdü o benim için. Gerçi ne adını biliyordum, ne nereli olduğunu, ne de

sivil hayatta ne iş yaptığını ama sessizce anlamayı başarmıştık ya bu yeter de artardı benim için.

Sıkışmış, açılmış ve susamıştım. Tuvalete gitmek istediğimi söylediğim zaman hiç itiraz etmedi. Odadan çıktığımızda uzun bir hastane koridorundaydık. Peşi sıra yürüyorum. İç içe iki odası olan bir yere geldiğimiz zaman yan taraftaki raftan büyükçe bir havlu uzattı bana. Anlamıştım! Ne olursa olsun yıkanmak iyi gelecekti bana. Kapıyı kapayıp beni yalnız bıraktı. Kapının arkasındaki sürgüye uzandım ama ona güvensizlik olacağını düşünerek vazgeçtim. Önce rahatladım. Alçıyı ve başımın yaralı kısmını koruyarak yıkandım. Üzerimden akan suda erkeklere ait ne çok göz kiri vardı! Ne kadar zaman durdum duşta? Havluya sarınmış kurulanmaktaydım kapı çalındı. Kapının arkasına saklanıp açtığım zaman o koca eller çamaşır ve eşofman takımı uzattı bana. Aynada gördüğüm beni ise tanıyamayacaktım az daha. Saçımın ön kısmı yerinde koca bir yara, omzumda bir alçı ve yüzümde boydan boya bir çizik vardı. Ya yüzüm hep böyle kalırsa?

Dışarı çıkınca su ve çay istediğimi söyledim. Hiç cevap vermeden odamı gösterdi. Benle gelmedi bile. Su ve çay ile geldiğinde konuşmaya karalıydım ama çenem öyle acıyor ki. Bir iki sordum ama cevap verme yerine dışarı çıktı. Koridorda sesler olmaya başlayınca hızlıca kolumu somyaya kelepçeleyip tepsiyi yok etti.

Bana onca iyiliği yapan asker susma rekoru kırmak üzere. Ben de sustum sonunda. Hem banyo öyle iyi geldi ki. İçim geçmek üzereyken hemşire geldi ve bir iğne yaparken üzerimdekileri sordu. Önüme baktım. Döndü ve askere ağza alınmayacak bir sürü laf söyledi. Sahi bir asker bir hastanede bunca kıyafeti nasıl bulmuştu? Hemşirenin ardından teşekkür ederken başının belaya sokmasından korktuğumu söyledim. “Bugün, teskere alıp sivil olacağım” dedi. “Kıyafetler” dediğim zaman “hastanede bir arkadaşının çalıştığını” söyleyip sustu.

Kapıyı açıp dışarıya baktı. Sonra yanıma geldi ve “benim için burada adil bir yargılanma olmayacağını hem halkın hem de yetkili mercilerin yanlı olduğunu o yüzdende bu hastaneden ve bu yerleşim yerinden bir an önce gitmem gerektiğini yoksa hiç iyi şeyler olmayacağını” söyledi. Korkmuştum ama ne yapabilirdim ki? “Öğleye doğru tezkere alacağını, hastanedeki arkadaşının arabası ile kelepçe anahtarının kendinde olacağını söyleyip eğer istersem beni buradan götürebileceğini” belirtti.

Şimdi daha da korkmaktaydım. Tamam, iyiliği olmuştu bana ama adını bile bilmediğim birine ne kadar güvenebilirdim ki. Son güvendiğim insan beni linç etmek üzereyken karısı sayesinde elinden kurtulmuşum... Öyle uzun düşünmeye ise zaman yoktu.

Göreve başladığım günden birkaç gün sonra babam iş yerime gelip, buranın asla bana göre olmadığını, gitmemiz gerektiğini söylediği zaman bir şeyleri fark etmiş olabileceğini neden önemsememiştim ki!

Şimdi düşünüyorum da onlarda kaldığım ya da birlikte göreve çıktığımız zamanlar nedense benden hep birkaç adımdan daha uzak olmaya dikkat ederdi. Arabada bile asla yan yana oturmazdık. Ne zaman onlara gitsem ertesi gün eşinin bir yerleri ya yaralı olurdu ya da mor. Birde ara sıra bir minibüs erkek toplanıp bir yerlere giderlerdi. Kadınları olmadan! Duyar ama inanmazdım. Oraya kadınlar getirtilip oynattıktan sonra... Öylesi akşamlar evlerinde kalırdım. Bazen sabaha karşı bazen de öğleye doğru gelirdi eve. Aslında eve gelirdi değil de; iki kişi salonun ortasına uzatıverirdi. Alkol ve anlamlandıramadığım iğrenç bir koku olurdu üzerinde. Birkaç gün işe gelmediği halde müdür bile sormazdı ‘neden gelmedi’ diye.

Gözlerimi açamıyorum. Banyo, çay, su, yemek ve kıyafetlerin rahatlığı ile içim tekrar geçmiş. Neyi neyle tamamlamam gerektiğini bile bilmiyorum. Konuşmalara gözümü açtığım zaman o yok odamda. Birçok kişi birçok anlamsız sorular sormaktalar gene. Ne cevap vermem gerektiğini bile bilmiyorum. Sorguya almaları gerektiğini söylediler ama nasılsa doktor izin vermedi. Hiç değilse bir gece daha kalmalı yoksa sorguya dayanamaz dediği zaman bunları hak edecek ne yapmış olmalıydım? Hangi büyük suçum sorgulanacaktı? Ve neyin tutuklusu olarak kalmaktaydım bu yatakta?

Sonra başka bir askerle baş başa kaldığım zaman tuvalete gitmek istediğimi söyledim ama kabul etmedi. Ne yani şimdi yatağa mı yapacaktım! Zorda olsa ikna ettim askeri ama yanılmışım. Kelepçeyi açacağına gidip bir ördek buldu geldi ve arkasını döndü. Şırıltılı iğrenç bir ses ile rahatladığım zaman o şeyi aldı ve çıktı. Hiç kimseden olmasa bile kendimden utanmaktayım şu an.

Ne olursa olsun eğer gelmeyi başarırsa onunla buradan gideceğim. Gün bitip ortalık sessizliğe teslim olduğu zaman asker de uyuklamaya başladı. Her zaman bu kadar sık mı tuvalete çıkarım acaba? Yoksa serum yüzünden mi? Ne kadar utansam da sonunda söyledim. Patlayacak gibiyim. Dışarı çıktı ama bir türlü gelmiyor. Dayanma sınırlarımın sonundaydım ki kapıdan o girdi. Kelepçeyi çözdü ve bir hırka verdi. Koridor boyunca yürümekteyiz şimdi. Ne çiş kaldı ne açlık. Müthiş bir heyecan ve korku birbirine karışmış bir vaziyette birkaç adım arkasında yürümekteyim. Ne zamandır almadığım temiz havayı içime çektiğim an bir müddet öylesine durdum. “Durmak yok!” deyince takip etmeye devam ettim. Kapısını açtığı arabanın arka koltuğuna yatırdı beni ve üzerimi örttü. Motor sesini duymaktayım ama nerede olduğumuzun ve ne tarafa gittiğimizi bilmiyorum. Gene sıkıştım ama şu an bu söylenebilecek

en son şey. Bunalmaya başladığınca battaniyenin açık bulduğum yerinden nefes alacaktım ki gördüklerime inanamadım!

Şoför koltuğunda omzumu ve kafamı kıran, belki de karısını bile öldüren insan denemeyecek o şey oturuyor. Yanında benim asker! Baktım kapı kilitli değil ama son sürat yol almaktayız. Onunla bilmediğim bir yere gidip olmayacak şeyler yaşayacağıma aklıma gelen tek şeyi yapmaya karar verdim. Ancak bunu çok iyi bir şekilde yapmalıyım ki uzanıp beni yakalayamasın. Battaniyenin altında bir kedi gibi sırtımı kamburlaştırıp kapıya iyice sokuldum. Uzanıp kolu olabildiğince sessiz ve yavaş açmamla birlikte hızla kendimi yola doğru attığım zaman yuvarlanmaya başladım. Kırık olan omzumun ağrısı arttığı gibi bu sefer elimde garip bir şekilde acıyor.

Daha fazla gözlerimi yummanın anlamı olmadığına göre gözlerimi açtım ki ne göreyim... Yerdeyim! Yataktan düşmüş ve üşümüşüm. Elim, ters şekilde vücudumun altında kalmış. Başım divanın köşesine çarpmış. Nasıl sıkışmışım anlatamam... Rahatlayıp odama dönünce bir müddet yatağımda öylece oturdum ve bir karar verdim. Ne olursa olsun babamın bir bildiği vardır diyerek yarın sabah istifa edip memleketime döneceğim... 29.10.13